

MÉREGTELENÍTŐ
2018.10.szám

KEDVES OLVASÓ!

Kaptam egy ajándékot, rózsaszín korallvirágot. Nagyon örültem neki, bár még semmi szép nem volt rajta. Csupa-csupa apró bimbó volt. Napokig úgy nézett ki, mint ami nem is fog kinyílni, inkább elhervad. Hát ez nem volt szerencsés választás! - gondoltam magamban. Locsolni nem kellett, elég nedves volt a földje, hát napokig felé sem néztem De ma, ahogy sorban rendezgettem, locsolgattam a kis virágzó ibolyákat, a lélegzetem is elakadt. A sor végén ott állt Ő, az összes kicsi bimbója kinyílt, mosolygott rám: na, ugye, milyen szép vagyok? Nem is tudnám megszámolni, hány viruló kicsi virágból áll, és még vannak bimbócskák alul is. Szégyelltem a kishitűségemet.

Más: A minap találkoztam egy ismerős kislánnyal, akit régen láttam. Nem volt szép kislány serdülőként, titokban mindig kicsit sajnáltam. Most rám köszönt egy ifjú hölgy, sugárzó mosollyal, diszkrét sminkkel. Csak bámultam, alig ismertem meg. Annyira boldog voltam, hogy ilyen szép lett!

Ugye, mennyi csodával találkozunk nap, mint nap: a fejlődés, kibontakozás csodájával.

Elgondoltam, egy pedagógus tanév végén, vagy néhány év kísérés során mennyi szépséget, boldogságot él meg, látva a kezei alatt növekvő gyermekek fejlődését. Ha ez a fejlődés jó irányban halad. Sajnos, tudok olyan példákat is, ahol a bimbózó szépséget elcsúfítja a korai romlottság, durvaság.

Van, amiről tehetünk, van, ami adottság. Kellenek a gondos kezek, a törődés, és az értő szeretet. Mint a korallvirágomnak, amelyet jó humuszos földbe ültették, nem is locsolták túl.

A gyerekek lelkét, személyiségét is nehéz munkával, sok aggodalommal segítjük, hogy kibontakozzon, hogy szép legyen.

Kedves Pedagógusok, és főként kedves Szülők! Ez legyen számotokra a legfontosabb, a tudásanyag átadásánál is fontosabb. Adjátok bele egész Szíveteket ebbe a munkába, hogy aztán gyönyörködhessetek a kialakult Emberben!

Jó munkát, sok erőt és eredményes Évet!

Sik Sándor: Ember

Embernek lenni!
Csak-embernek, semmi egyébnek,
De annak egésznek, épnek,
Föld-szülte földnek
És Isten-lehelte szépnek!

Lerázom magamról a port,
Amit a századok ajka rámlehelte,
Ledobom a palástot,
Amit a Hivatal rámtekert,
És az apostol köntösét is szétnyitom,
Amit szent ujjak fűztek össze vállamon:
Nézzétek, itt vagyok.

Lepletlenül, akár egy fiatal fűz a márciusi szélben,
Amit a földanya megformált a mélyben,
Amint elgondolt az Isten öröktől való villanatában,
Fogantatásom titokzatos pillanatában:
Én, ember, egy a millióból.

Ne várjatok éntőlem prédikációt
És ódát és okoskodást ne várjatok:
Én azt beszélem, ami vagyok.
Apró vagyok, és nincsen bennem semmi jó:
És mégis, a gondolat, amely tagjaimat összetartja,
Öröktől való.

Nyomorult vagyok: nincs magamtól semmim
Ami több lenne a pornál,
És mégis, úgy akarta az, aki formált:
Ami vagyok, örökkévaló.

Semmi vagyok, egy milliomod,
De minden, mert mindnyájatok.
Nézzétek, ezek az erek milyen kékek:
Akár a ti eretek!

És piros bennük és meleg a vér,
Mint bennetek.

Nézzétek ezt a száját:
Kenyérre és csókra és szóra született,
Mint a tietek.

Ez a két szem nézni és nevetni szeret,
És látni tanult és sírni szokott,
Mint a ti szemetek,
És álmélkodik reggeltől estig,
Mint ti és Plátó és a kisgyerekek.

Halljátok, a szívem hogy piheg?
Hallgassátok és megértitek,
Hiszen ő is, mint a ti szívetek,
Kilenc hónapon át pihegett
Egy édes anyának szíve megett,
És visszatér, mint ti visszatértek,
A földbe, amelyből vétetett.

És ez a lélek, érzitek-é,
Hogy lüktet és ölel a lelketek felé?
Ó nézzetek belé!
Magát mutatja, egyet mutat:
De ebben az egyben a ti arcotokat.
Tükör módjára tükrözi hűn:
Benne az erény és benne a bűn,
És minden érzés benne van,
Ami csak bennetek megfogán,
S kimerhetetlen mélyébe lenn
Piheg a mindennapi rejtelem:
A közös, a közös Végtelen.

Polgár László: Unus es...

Egyedül te vagy állandó, igaz.
A mindegyek közt legvégső vigasz.
Szemedbe foglalasz: lásd, eléd ülök.
Ha sejtjeimmel sejtlek, szédülök.
Egyedül benned vagyok nem-mulandó.
Te általam vagy: így lettél halandó.
Ismersz engem, jobban, mint én magam:
kell, hogy szeress, jobban, mint én magam.
Bármerre vagy, rám nézel mozdulatlan.
Te bujkálsz bennem minden mozdulatban.
Te vagy a vágy, mely illó és örök.
Te megváltasz, miként megvált a rög.
Ma még tudom: csak szólnom kell, s te vagy.
Mevallak mindig. Magamra ne hagyj.

Várnai Zseni: Szeretni

Anya tanítsd szeretni gyermeked!
Első fogalma legyen a szeretet
Mikor még bölcsőjét Ringatod,
erről szóljon meséd és dalod.

Hogy együtt nőjön ez az érzelem
minden gyerekkel, minden téreken,
s hogy mint tavasszal a virágos ág,
úgy boruljon virágba a világ,
közel és távol, ahol ember él!

E szót röptse szárnyain a szél,
szálljon a széles tengerek felett....
Anya tanítsd szeretni Gyermeked!

Helmut Zöpfl: A kis herceg a Pedagógusnál

- Jó napot! - mondta a kis herceg.
 - Egész mondatokban beszélj! - javította ki a Pedagógus.
 - Úgy mondják: Jó napot kívánok neked! Mondd lassan utánam!
 - Jó napot kívánok neked! - mondta illedelmesen a kis herceg.
 - Jól van! - nyugtázta a Pedagógus, majd elővett a zsebéből egy könyvecskét
 - Beírok neked egy jó jegyet a jó magaviseletedért. – mondta a Pedagógus.
 - Akarsz az iskolámba járni? - kérdezte aztán.
 - Mit kell ott csinálnom? - kíváncsiskodott a kis herceg.
 - Először is egy alkalmassági tesztet kell kitöltened.
 - Alkalmassági tesztet? Mi az?
 - Fel kell mérjem, milyenek a tanulási képességeid.
 - Tanulási képességeim? Mihez? - kérdezett tovább a kis herceg.
 - Ez nem olyan fontos. - mondta a Pedagógus - A lényeg, hogy könnyedén lehet vizsgálni.
 - Jó. - egyezett bele a kis herceg - Akkor kezd el azt a vizsgálatot!
- A Pedagógus átadott egy munkalapot a kis hercegnek.
- Olvasd el magadban a szöveget, aztán jelöld meg a helyes választ! - adta ki az utasítást.
 - De hát - vetette közbe a kis herceg -, én egyáltalán nem tudok olvasni!
- A Pedagógus ezen felháborodott. - Iskolába akarsz járni - kérdezte -, és még nem tudsz olvasni? Hát milyen iskola-előkészítő foglalkozáson vettél te részt?

- Előkészítő foglalkozás? Mi az? - tudakolta a kis herceg.
- Iskola-előkészítő foglalkozás, ez annyit tesz, hogy a gyerekeket feltétlenül szükséges még az iskolát megelőző időszakban megtanítani olvasni, írni, számolni, hogy ezzel aztán az iskolában már ne kelljen vesződni.
- És akkor mit tanul az ember az iskolában? - kérdezte a kis herceg.
- Az iskola az azt megelőző tanulási időszak fejlesztéseire épül, és tudományos dolgokkal foglalkozik, amik aztán a következő iskolára készítene fel. Így az ember egy csomó időt spórolhat. Nos, te mit csináltál eddig az iskolát előkészítő időszakban? - kérdezte a kis hercegtől.
- Játszottam.
- Játszani, az időpocsékolás. - mondta a Pedagógus. - Legalább fejlesztő játékokat játszottál?
- Ezt nem tudom. - mondta a kis herceg. - Például rajzoltam is. Akarod látni? - kérdezte, majd megmutatta rajzát a kígyóról, ami felfalt egy elefántot.
- Hm, na jó! - morfondírozott a Pedagógus. - Ez egy körülhatárolt, nulla elemű halmaz.
- Nulla elemű micsoda? - csodálkozott a kis herceg.
- Na jó! - folytatta a Pedagógus. - Elmagyarázom neked. Az iskola-előkészítő az általános iskolára készít fel, az általános iskola a további tanulmányokra, ezek pedig az egyetemre. Az egyetemen aztán egy foglalkozásra kapsz felkészítést. Megértetted?
- És a foglalkozás mire készít fel? - kérdezte a kis herceg.
- A nyugdíjra, természetesen.
- És a nyugdíj? - kérdezett tovább a kis herceg.
- Te aztán tényleg elképesztő vagy! - háborgott a Pedagógus. - Ha valaki életében jól teljesített és elért valamit, akkor nyugdíjas éveiben nyugodtan hátradőlhet abban a biztos tudatban, hogy az emberek a sírja körül állva azt fogják mondani: "lám, neki milyen kiteljesedett élete volt".
- Furcsa! - mondta a kis herceg – Nekem az benyomásom, hogy ha valaki mindig csak készül valamire, akkor soha nem lesz ideje arra, hogy éljen.
- Ezt te nem érted! - vágta rá a Pedagógus. - Mondd meg inkább, milyen teljesítményt értél el eddig? Legalább biológiai ismereteket hoztál magaddal? Milyen növényeket és állatokat ismersz?
- Van egy rózsa a bolygómon! - mondta a kis herceg.
- Sokféle rózsafajta létezik. - mondta a Pedagógus. - Itt van egy feladatlap a rózsákról. Mivel nem tudsz olvasni, felolvasom neked.

1. Feladat: Az én rózsám:

- a) pünkösdi rózsa
- b) tavirózsa
- c) csipkerózsa
- d) tenyésztett rózsa

Karikázd be a megfelelő választ!

2. Feladat: Milyen kémiai folyamatok játszódnak le a rózsa táplálékfelvételénél? Ismét több választási lehetőség van.

3. Feladat: Alkoss legalább öt összetett szót, amiben szerepel a „rózsa”!

Pl.: rózsaoaj, rózsaillat..

- Az én rózsámnak nagyon jó illata van! - szakította félbe a kis herceg. – Szeretem a rózsákat, és mindig azon töröm a fejem, hogy hogyan óvhatnám meg a bolygómon élő báránytól.

- Növényvédő-szerekről majd a kémia tantárgy keretében beszélgetünk. Meg fogod látni, milyen érdekes is az.

- És én minden egyes nap örülök a rózsámnak! - vetette közbe a kis herceg.

- Öröm, ez egy affektív tanítási cél. Nem olyan fontos, de tőlem aztán, a tanítási óra végeztével érezhetsz örömet a rózsád felett. Majd találok egy módot, hogyan ellenőrizhetem, hogy az örömed a tanítási cél szempontjából specifikus volt-e.

- De én nem csak akkor akarok örülni, amikor az a te terved szerint helyénvaló. - mondta a kis herceg.

- Állandó öröme sajnos nincs időnk, különben nem érjük el a kitűzött tanítási céljainkat. - mondta a Pedagógus. - És ha nem érjük el ezeket, akkor nem lesz elég felkészült az életre. Nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk!

- Igazad van! - mondta a kis herceg. - Éppen ezért én azt gondolom, a te iskolád nem nekem való. - És ismét útra készülődött.

- Állj meg! Állj meg! - kiabált utána a Pedagógus. - Még egyáltalán nem hallottad, hogy a didaktikus analízisem hogyan folytatódik, és milyen tanítási egységeket ütemeztem be: számolás a rózsafüzér gyöngyszemeivel hittanórán, a „Két szál pünkösdi rózsza” c. népdal éneklése, mikroszkópos vizsgálatok rózsaszirmokkal, Rózsa Sándor személye köré épülő...

De mindezt a kis herceg már nem hallotta. Gyorsan továbbállt, mielőtt rózsás jókedve végképp elillanna.

Szabó T. Anna: Ár

Talán a fények. Talán a felhők.
 Talán a kék köd. Talán az erdők.
 Talán a pára. Talán a béke.
 Talán eljutni ából a bébe.

Talán a zöldek. Talán csak egy pad.
 Talán ha mással, mikor magad vagy.
 Talán barátok. Talán a pár szó.
 Talán – na látod! Talán akár: jó.

Nem csak az iskolások...

Tovább szöve a bevezető gondolatokat: Teremtőnknek mekkora élmény és öröm lehet, amikor egy-egy kedves gyermeke éretté válik arra, hogy haza hívja őt. Idősek közt járva bizonyára mindenki naponta hallhatja azt a mondatot:” Miért nem vesz már el engem az Isten, én már úgy elmennék...” Többnyire azt mondom erre: eljön annak az ideje, ha már érett leszel, ne félj, leszakít!...

De vajon mikor leszünk érettek? **91. születésnapját ünneplő idős barátom** is sok szenvedést él meg, sok fáradságos küzdelmet, s bizony, Ő is csak arra vár, hogy mikor mehet már?

Nem tudom, gondolkodtál-e ezen, kedves Olvasó, hisz Te is hallhatod ugyanezt e kérdést. Mikor vagyunk érettek? Mert ez nagyon pontos megítélést kíván. Az iskolai érettségin kis szerencsével átmegy a legtöbb diák, nem kell hozzá különleges képesség. Aztán az Élet Iskolájában kiderül, hogy bizony nem csak a történelmet vagy a matekot nem tudja (alkalmazni), hanem emberi személyisége sem érett arra, hogy nagykorú, felelős állampolgár, munkavállaló, párkapcsolati szereplő legyen. És ebből sok bonyodalom származik, ez aztán az igazi „tovább tanulás”!

De az Életből való kilépés – ha hiszünk az Öröklétben – már kész személyiséggel történik.

Mit is kell tudni ahhoz, hogy mehessek? Én úgy gondolom, kell, hogy sejtésem legyen az Élet értelméről, céljáról. Kell egy tudás arról, hogy nem én vagyok a világ közepe, van felettem Valaki, aki létre hívott, elküldött. Legyen sejtésem arról, miért küldött, és törekvésem is a cél megvalósítására. DE mi a közös célunk? Nem sablonos a válasz, ne gondold: minden élet célja a SZERETET. Annak vágyása, befogadása, megosztása. Ez folyamatos küzdelmet jelent az én- központúságunkkal. Madách jól rátapintott: az Élet célja e küzdés maga.

Hát kitartó, várakozó készülődést itt lent, és Boldog Örök Életet!

Kedves Olvasó!

Ha most végig tekintünk egy hosszú emberi életen, oly különböző, hogy kinek mit adott a Sors, „mit dobott ki a kerék”, ahogy mondani szokták, s ő mit kezdett vele. Lehetett benne a temérdek küzdés mellett boldogság, betegség, öröm, szerelem, csalódás... **Szabó Lőrinc** így ír erről:

Különbéke

Ha tudtam volna régen, amit
ma már tudok,
ha tudtam volna, hogy az élet
milyen mocsok,

nem füttyörésznék most az uccán
ilyen vígan:
valószínűleg felkötöttem
volna magam.

Régen, mint az államok tékozló
más fiai,
azt hittem, lehet a világon
segíteni,

azt hittem, szép szó vagy erőszak
ér valamit
s az élet, ha sokan akarjuk,
megváltozik.

Minden szörnyűbb, mint hittem
akkor, fiatalon,
de, hálistennek, egyre csökken
az undorom,

egyre jobban bírom az évek
förtelmeit,
és az idő és a közöny már
fertőtlenít.

Mert fátylát sorra dobta minden,
egymásután,
s harminchárom évem ma átlát
minden szitán:

látom, sokkal több a mocsok, mint
az ifjúkor
sejteni bírta volna bennem
valamikor,

látom milyen rútul becsapják
a baleket,
s hogy a balek azért balek, mert
mást nem tehet,

s hogy az ész az érdek rimája,
és hogy magát
sugaras hőssé a bitang is
hogyan költi át,

s ha van is, kézen-közön elvész
az ideál,
és hogy nem hozhat egyetértést,
csak a halál, -

s mert mindez még csak nem is aljas,
nem szomorú,
a minden dolog apja valóban
a háború:

úgy nézem elszánt nyugalommal,
az életet,
mint reménytelen lepratábort
vagy harcteret.

Ha egyszerre tudok meg mindent,
hogy itt mi van,
egész biztosan felkötöttem
volna magam.

De valamit a sors, úgy látszik,
akart velem:
megmutatott mindent, de lassan,
türelmesen:

különbékét ezért kötöttem
a semmivel,
ezért van, hogy csinálom, amit
csinálni kell,

ezért becsülök úgy egy-egy jó
pillanatot,
ezért van, hogy a háborúban
verset írok

s a leprások közt füttyörészek
és nevetek,
s egyre jobban kezdem szeretni
a gyerekeket.

Dienes Valéria kitartóan kereste a boldog örök-létet, ezen gondolkodott, imádkozott, elmélkedett, s olykor egy-egy pillanatra megízlelte Jézus életének követőjeként: „Az Ő emlékezetére való cselekvés minden szentmisén egy öröklét-cseppet hullat a földre. Valahányszor *ezt* cselekedjük, mindannyiszor a Felső Teremnek ezek a percei szállnak fölénk, belénk. Akár tudjuk jelenségileg, akár nem, de ontológiailag örökkévalóságot 'ízlelünk'. Nem mint tüneményt, hanem mint Létet. Ezért válik szellemi értéké *Jelenlétünk*. (...) Ezzel beléptem abba a jézusi 'emlékezet'-be, amelyre minden szentmisének irányulnia kell...” (290–292)

Az emberi lélek gazdagsága olykor átlát a létezés fizikai valóságán, mint ahogy **Kosztolányi eszmélt „Hajnali részegség”-ében:**

...Szájtátva álltam
s a boldogságtól föl-fölkiabáltam,
az égbe bál van, minden este bál van
és fölvilágolt mély értelme ennek
a régi, nagy titoknak, hogy a
mennynek
tündérei hajnalba hazamennek
fényes körútjain a végtelennek.

Virradtig
maradtam így és csak bámultam addig
Egyszerre szóltam: hát te mit kerestél
ezen a földön, mily silány regéket,
miféle ringyók rabságába estél,
mily kézirat volt fontosabb tenéked,
hogy annyi nyár múlt, annyi sok deres
tél és annyi rest éj
s csak most tűnik szemedbe ez az
estély?

Ötven,
jaj ötven éve – lelkem visszadöbben -
halottjaim is itt-ott, egyre többen -

jaj, ötven éve tündököl fölöttem
ez a sok élő, fényes, égi szomszéd,
ki látja, hogy a könnyem morzsolom
szét.
Szóval bevallom néked, megtörötten
földig borultam s mindezt
megköszöntem.

Nézd csak, tudom, hogy nincsen mibe
hinnem
s azt is tudom, hogy el kell mennem
innen.
de pattanó szívem feszítve húrnak,
dalolni kezdtem ekkor azúrnak,
annak, kiről nem tudja senki, hol van,
annak, kit nem lelek se most, se holtan.
Bizony, ma már, hogy izmaim lazúlnak,
úgy érzem én, barátom, hogy a porban,
hol lelkek és göröngyök közt botoltam,
**mégis csak egy nagy, ismeretlen
úrnak
vendége voltam.**

Sokszor az Élet harsogó valósága magasba röpíti lelkünket, amint **Áprily Lajos** mesél erről:

Március

A nap tüze, látod,
a fürge diákot
a hegyre kicsalta: a csúcsra kiállt.
Csengve, nevetve
kibuggyan a kedve
s egy ős evoét a fénybe kiált.

Régi, kiszáradt
tó vize árad,
néma kutakban a víz kibuzog.
Zeng a picinyke
szénfejű cinke
víg dithyrambusa: dactilusok.

Selymit a barka
már kitakarta,
sárga virágját bontja a som.
Fut, fut az áram
a déli sugárban
s hökken a hó a hideg havason.

Barna patakja
napra kacagva
a lomha Marosba csengve siet.
Zeng a csatorna,
zeng a hegy orma,
s zeng – ugye zeng, ugye zeng a
szíved?

És a Szerelem is az öröklét boldogságára, a hazaérkezésre irányuló váagnak
a tükröződése **József Attila Ódájában:**

Visz a vonat, megyek utánad,
talán ma még meg is talállak,
talán kihűl e lángoló arc,
talán csendesen meg is szólalsz:

Csobog a langyos víz, fürödj meg!
Ime a kendő, törülközz meg!
Sül a hús, enyhítse étvágyad!
Ahol én fekszem, az az ágyad.

Mindeközben az Élet szalad, s mikor a végéhez érkezünk, megértésért
esedezünk:

Várnai Zseni: Gondolatok az öregségről

A fáradt, öreg elme zakatol,
körben forog, ismétél szüntelen,
a múltak mély kútja fölé hajol,
hol békalencsés, zöld hínár terem.
Egy-egy emléket megragad, motyogja,
és újra kezdi tízszer is naponta,
mint vén malom,
mely már csak szelet őröl,
s letűnt idők fanyar borával dőzsöl.

Rettent a példa,
vigyáznom kell magamra,
minden elgondolt, kimondott
szavamra,
s főként arra, mit papírra vetek...
Érzem, tudom az ember
gyöngeségét,
ezért mindig szemem előtt a mérték..
Hibáimnak én nem kegyelmezek!

De te ne bánts a vént,
te fiatal,
ha botlik is a lába vagy a nyelve.
Így jársz te is,
ha véget ér a dal...
És minden érdem immár elfeledve!

Olvasóm,ha kedved tartja, járd végig egyszer gondolatban, emlékezve a
magad életének útjait. Láthatod, mennyi szépség, gazdagság lett osztály-
részünk életünk során. Mennyi öröm, vágy és remény él a lelkünkben, amely
– higgyük! – egyszer majd teljesül. Addig is küzdenünk kell emberül!

„Akkor vagy igazán szabad, ha azt, amit vállaltál, meg tudod tenni, és a
kudarok, sérelmek után sem a gyűlölet, a harag uralkodik a szívedben,
hanem az újrakezdés lelkülete, a szeretet és a jóság.”(Böjte Csaba)

Pintér Lajos: Rajz egy őszi tűzfalon

"...Hol a pipacs már? hol van a tünde,
a röpke?
Anyja, a koranyár fölvette,
fényben megfürdette!
Hol a pipacs már, hol van a tünde,
a röpke?
Rozsdált levél a gyalogúton:
nyárfalevél, akáclevél.
Fölveszek, kezemmel fényesítek
egy didergő vadgesztenyét..."

Szabó Lőrinc: Tréfálkozó őszi levelekkel

Milyen száraz és hideg a lelkem,
pedig te melengetted a kezeid közt!
Milyen száraz és üres az ágyam,
pedig teleszórtad a csókok aranyával!
Csókok aranyával, arany levelekkel -
de elhagytál a tréfálkozó őszi levelekkel. -
Nem tudok aludni miattad, álmomban is
ujjad simogatását érzem a homlokomon.
Csillogó gyíkok voltak az ujjaid,
arany gyíkok, és mellemen futkostak tegnap este.
De messze a tegnap, csókokkal arany levelekkel!
-Mondd, mért hagytál el a tréfálkozó őszi levelekkel?

Kosztolányi Dezső: Őszi reggeli

Ezt hozta az ősz. Hús gyümölcsöket
üvegtálon. Nehéz sötét-smaragd
szőlőt, hatalmas, jáspisfényű körtét,
megannyi dús, tündöklő ékszerét.
Vízcsöpp iramlik egy kövér bogyóról,
és elgurul, akár a briliáns.
A pompa ez, részvételen, derült,
magába-forduló tökéletesség.
Jobb volna élni. Ámde túl a fák már
aranykezűkkel intenek felém.

Vészi Endre: Arckép ezer tükörben

...Elkezdenéd újra?
Ei én!
Tiszta szívedből?
Nincs tiszta szívem.
És jó hideg aggyal?
Nincs hideg agyam.
Mert múltékony és nem múltó anyag vagyok,
kit víz alá húz a kétkedés,
de földob, mint repkedő halat, a remény,
s mert tízezeréves feledés szunnyad idegeimben,
elhiszem, hogy itt az a perc,
mely újra szárnyra bocsájt.

Szabó Lőrinc: A vándor elindul

Bottal s öreg kutyámmal indultam hazulról.
Dalolva mentem és torkom nem unta még az
országút fáradságos énekét. – Tudod, hogy
a Nap barátja voltam? Ő édesítette
agyamat hajnali rétek szagával; aztán
minden csigát s kavicsot külön megmutatva
látni, szeretni és csodálkozni tanított...
Minden kanyarnál új dolgok fogadtak, és a
friss zöldben hófehér mérföldkövek ragyogtak
egyenlő távolokból. Majd, lombos hegyek közt,
még szebben tündökölt a sokalakú élet.
A Nap barátja voltam; ő kísért el estig,
s mikor már fölhalmozódtak az éj csodái,
csókkal búcsúzott tőlem. – Óvatos morajjal
tapogatózott lefelé a víz, s a pontyok
aludtak a tavakban. Lepihentem én is
s a föld s a fű íze ereimbe ivódott.
Fenyegető szemek szikráztak a bozótban,
de nem féltem: tudtam: a vén kutya vigyáz rám:
belefúrja szemét az állandó sötétbe
s őrt áll előrenyújtott nyakkal s tárt fülekkel.

Móricz Zsigmond: Első nap az iskolában

Az iskolában nagy nyüzsgés volt. Tél elején voltak, az ablakot már nem lehetett nyitva tartani, s erős csizmaszag volt. Átázott csizmák, ruhák, otthonról hozott hagyma- és faggyúbúz. A kultúrának erős szaga van, míg igazán civilizáció lesz belőle.

A tanító bejött az osztályba. Erre egy kicsit elcsendesedett a minden állati nyüzsgésnél élesebb zsvaj, de azért csak akkor lett csend, mikor a tanító felvette a legszükségesebb tanszert, a nádpálcát, és jó erősen megcsapkodta vele az asztalt.

A tanító azonban tudta, hogy figyelmet csak érdekességgel lehet felkelteni, ezért igen érdeklődő hangon azt mondta:

- No, gyerekek, mit hoztam? Kit hoztam?... Egy új iskolatársat hoztam nektek... Ki ez az új iskolatárs, nézzétek csak meg... Rojtos Bandi a neve... Rojtos Bandi... Megértettétek?

A gyerekek már jó be voltak törve az iskolai fegyelembe, s tudták a kötelességüket. Kórusban kiáltották fel:

- *Meg-ér-tet-tük.*

A tanító helyeselve egyet csapott az asztalra.

- Nagyon jól van... Na, Rojtos Bandi, hát ezután itt lesz az otthonod. Ez az iskola... Látod? Voltál te már iskolában?

A kisiú a terem közepén ellenségesen állott, a szemöldökét összerántotta, s azt mondta nagy nyugalommal:

- Vót a fene.

Erre egy fél pillanatra halálos csönd támadt, akkor azonban, előbb kuncogva, majd nyerítve, hahotázva, kukorékolva, höpögve s ugatva, kitört a kacagás. A gyerekek odavoltak a boldogságtól. Már ők megfogott, megnyesett és igába szoktatott csemeték voltak. Sokat még nem tudtak, de annyit igen, hogy ilyenfélét, hogy fene, nem szabad, nem lehet, tilos kimondani a tanító úr meg a tisztelendő úr meg más urak előtt. Most aztán gyermeki szívük egész boldogsága kiforrt és elpezsdült, hogy jön egy új kisiú, és elkezd itt fenézni... Hűj, mit fog ez mindjárt kapni! Egymás hegyin-hátán tolongva lesték, a tanító úr hogy harapja le azonnal a fejét.

De a tanító úr modern ember volt, akit nem lepett meg felettébb a dolog, rácsapkodott az asztalra a pálcával, és azt mondta:

- Csend legyen!... Rojtos Bandi, tudod te, mi az a fene?

Rojtos Bandi nem szólt. Még jobban összehúzta szemöldökét, és ránézett a tanítóra. Kicsit lesből, védekezésre készen, mint aki meg van szokva, hogy az embernek harapós kutyákkal csínján kell bánni.

- A fene, az egy nagy betegség... - folytatta oktatta a tanító. - Egy nagyon nagy betegség... Akire az rájön, az összeesik, keze-lába rángatózik, a szájából jön a hab, sápadt lesz, elájul.

A kisiú lenézően pillantott rá a tanítóra:

- 'Sz az a nyavalya!

A tanító megijedt, a tekintélye volt kockán. Ő is tudta, hogy a nyavalyatörést írta le, de viszont nem tudta, hogy mi hát a fene. Egyszerre megnyúlt az arca, megvakarta a fejét, s azt mondta:

- Nagyon jól van, nagyon értelmes gyerek vagy.

Odalépett hozzá, s megveregezte a vállát.

- Látjátok - mondta az osztálynak -, hogy helyén van az esze ennek a Rojtos Bandinak... De én nem azt kérdeztem tőled, hogy mi is az a fene, hanem azt, hogy vótál-e már iskolába. Vótál?

- Nem - mondta a kisfiú.

- Na látod. Ez már egy értelmes felelet. Ezt akartam hallani. Tehát te még nem vótál iskolába. Most itt vagy... Látod, hogy ez az iskola! Egy nagy szoba, ahol sok iskolapad van. Ezekben a padokban ülnek a hozzád hasonló kis iskolás fiúk... Miért jönnek ezek ide? Na, mit gondolsz, miért?

- Tudja a Jehova!

A tanító megijedt. Már megint nyitva hagyta a feleletet, nem rágta jól a gyerek szájába. Erre vigyázni kell, mert ez cirkuszt csinál belőle.

- Nem azt kérdeztem, mit tud a Jehova, mit nem. Tudod-e, miért jönnek ide?

- Bánja a kutyakorékos fityegő!

Erre az iskolából megint kitört a védhetetlen kacagás. A gyerekek egymástól kérdezgették, mit mondott, s nem lehetett csillapítani az egész siserahadat.

Az apróságok a szájukba tömték maszatos ökleiket, és vijjogva kacagtak.

- Ne nevessetek! - kiáltotta el magát a tanító; aki kezdte elveszíteni a hidegvérét. Különben is rosszkedve volt, mert ma jött az értesítés, hogy a fizetését megint nem kapja meg. Harsogva csillapította le az osztályt:

- Nem szabad nevetni azon, amit ez a fiú mond, mert ez a kisfiú még nem járt az emberek közt, ez eddig mindig csak az erdőn meg a mezőn élt. Kint a szép délibábos magyar pusztaságon. Rojtos Bandinak az édesapja csikós...

Erre az egész gyermekesereg új kíváncsisággal nézett a kis legényre, aki úgy állott a terem közepén, mint egy nagy legény a kocsmá közepén, mikor éppen arra készül, hogy kihányja az ivóból a csőcseléket. Nagyon helyes volt, ahogy ott állott, kipirult arccal, a szemébe csapódott hajjal és villogó, fekete szemekkel.

- Csikós, csikós - sustorgott a szó. A falusi gyerekek szemében a csikós valami kivételes helyzetben van. Voltak itt úri gyerekek, a jegyző meg a földbirtokos fia meg egy özvegy úriasszony két gyereke, azok félve néztek Rojtos Bandira, mint valami betyárra. A parasztgyerekek pedig kíváncsian és szinte irigyen nézték; csikósgyerekek. Ejha!

- Tudjátok, ki a csikós? - szavalta a tanító. - A puszták királya. Ott száguld a ló hátán esőben, viharban.

Olyanokat mondott, mint a népszínművekben tanulta, és a pusztá romantikájával magába szedte valaha.

- A csikósnak bátornak kell lenni. A csikós nem fél senkitől és semmitől. Se a farkastól, se a tolvajtól. A legvadabb lóra is rá tudja vetni a... a... Elfelejtette azt a szót, hogy "pányvát", már majdnem azt mondta, hogy *ponyvát*...

- Hát meg tudja-e apád fogni a legvadabb lovat? No, Rojtos Bandi? Földhöz tudja-e vágni a te apád a vadlovat?

- Még magát is! - mondta a gyerek.

Az iskola megint hujja-hóban tört ki. A tanító izzadt. Már nagyon kezdte bánni, hogy egyáltalán belement egy ilyen áldatlan vitába a pusztai gyerekekkel. Evvel dolga lesz, míg rászoktatja az iskolai fegyelemre. De az ellenállhatatlan kultúrkötelezettség nem hagyta békén. Mindenáron a meggyőzés és a fölibe kerekedés eszközeivel, a kultúra szerszámaival akart hatni rá.

- Engem?... Miért akarna engem legyőzni, Bandi fiam?... Én nem járok a pusztán, én nem akarom a te apád lovait elkötni.

- Nem is tanácsolnám...

A tanító megtörölte a homlokát, s nevetett keservesen.

- Én a te apádnak azt a szívességet akarom megtenni, hogy fiát megtanítom, hogy okos ember legyen, hogy tudjon írni-olvasni, számolni, hogy be ne csapja senki, ha megnő, és belőle is csikós lesz. Csikós akarsz lenni, ugye, Bandi fiam?

- Én nem.

- Hát mi akarsz lenni?

- Soffér.

A tanító megörült. Ha sofőr akar lenni, akkor meg lehet fogni a szívét, a lelkét. Ha ebben a kis vademberben kultúrvágyak vannak, akkor el lehet majd találni azt a szálát, amelyen megindul, és majd megleli az igazi hangot. Nem is vitatkozott hát vele tovább, hanem azt kiáltotta:

- Sofőr?... Hát ez nagyszerű! Ez nagyszerű, fiam! Ez a jövő. Ez az igazi élet, és akkor aztán csakugyan szükség van rá, hogy tanulj... No, jól van, ülj csak be ide az első padba, és legyél csendben, majd megtanulod azt is, hogy mi az a sofőr, és milyennek kell lenni, aki sofőr akar lenni.

A gyereket megfogta, s erővel leültette, lenyomta az első padba, azzal a kétes érzéssel, hogy itt bizony nemigen győzött, inkább röstellte magát, hogy kibújt a következetes vita elől.

Az osztály azonban nem nyugodott meg, a hátsó padokban felállottak a fiúk, hogy megnézzék a csikósfiút, nem lehetett a tanítást elkezdeni, mert nyugtalanság volt és izgalom.

Ő azonban igyekezett nem törődni a dologgal, majd csak elcsendesednek.

Majd megszokják, s a pusztai gyerek is beletörődik a változtathatatlanba.

Néha ránézett a fiúra, aki úgy ült, mintha minden pillanatban kész volna felugrani. Az ajtót úgy mérte, hogy szükség esetén hogy lehet rajta kijutni.

Aztán gondosan és aggodalmasan tanított. A fegyelemre ma különösen vigyázott, mert érezte, hogy csak az osztály közszelleme hódíthatja meg a gyereket. Az majd leigazza és elmossa egyéniségének szögleteit.

Egyszer csak, az óra végén, nagy ribillió támadt.

- Mi történt?

A gyerekek a fiú körül mind felugráltak, s valamennyien roppant izgalomban néztek rá.

- Tanító úr, elvette, tanító úr, elvette! - sikoltott mindjárt sírásba fordulva a fiú mellett ülő kisgyerek.

- Mit vett el?

- A késemet.

A tanító odament. A síró gyereket lecsillapította, megsimogatta. Kiderült, hogy Rojtos Bandi az iskolapadra kitett kést a kis társa elől elkapta, s markában szorongatja.

- Miért vetted el? - kiáltott rá ingerülten.

- Jó bicska! - mondta Rojtos Bandi nevetve, de a szeme szikrázott.

- De nem a tiéd.

- Most mán az enyim.

A tanító elképedt.

- Hát te nem tudod, mi az enyim-tiéd?

- Tudom én. E mán az enyim.

- Nem a tied. Nem érted? Ez nem a tied.

- Jó lesz e nekem. Enyim lett má.

- Hogy lett a tied?

- Kinéztem. Osztán elvettem.

A tanító összecsapta a kezét.

- És akkor már a tied?

- A hát.

Ennek a gyereknek semmi fogalma nincs a magántulajdonról. Vér tódult a tanító fejébe.

- Tedd le rögtön azt a bicskát! Az nem a tied! Értsd meg, hogy nem a tied...

Állj fel!...

A gyerek felállt.

- Tedd le!

- Nem teszem.

- Tedd le rögtön!

- Az istennek se.

- Nem? - kiáltotta magánkívül a tanító. - A fene egyen meg, te taknyos!

Teszed le rögtön a bicskát!

Belemarkolt a hajába.

- Teszed le rögtön?!

A gyerek egyet gondolt:

- Magának adom.

A tanító eleresztette a fiú fejét. Hirtelen elszégyellte, hogy így elragadtatta magát. De most már enyhébben mondta:

- Nekem adod? Nekem csak azt adhatod, ami a tied. Nekem adhatod az árvalányhaját a kalapod mellől.

- Legyen a magáé. Szedek én mást.

- Vagy a csizmát, ami a lábadon van.

- Rabolja el.

- Nem vagyok rabló...

A nád pálcával nagyot ütött a padra.

Hirtelen megint felülkerekedett benne a pedagógus.

- No, jól van, ha úgy tetszik neked, egy napra legyen a tied, de holnap visszahozod.

- Nem hozom én.

- Hát hová teszed?

- Inkább behajítom a csordakútba.

A tanító nagyot nézett. Csődöt mondott minden tudománya.

- De barátom, akkor jönnek a csendőrök, és elfognak.

- Nem félek én tőlük.

- Miért nem?

- Felülök a Csillagra, osztán akkor gyühetnek utánam.

„Ha jelent valamit a szabadság, akkor azt jelenti, hogy azt is jogom van elmondani az embereknek, amit nem akarnak hallani.” (George Orwell)

"Az a baj a világgal, hogy a hülyék mindenben holtbiztosak, az okosak viszont mindig tele vannak kételyekkel" (Bertrand Russell)

Az életben a valódi biztonság nem más, mint az élet bizonytalanságának élvezete. (Morgan Scott Peck)

A legjobb vezető az, aki a legjobb embereket tudja kiválasztani az elvégzendő feladatra, és amíg ők dolgoznak, képes visszatartani magát mindennemű beavatkozástól. (Theodore Roosevelt)

Szegények azok, aki nem értek rá örvendeni a napfénynek, a víznek, a levegőnek, a virágoknak, az ételnek. (Wass Albert)

Ha többen volnánk, akik aranykincsnél jobban becsülik az ételt, a vidámságot és a dalt, vígabb hely lenne a világ. (John Ronald Reuel Tolkien)

Az életben az a legnehezebb, hogy egy életen át komolyan vegyük ugyanazt a dolgot: szeretet kell hozzá, türelem és alázat. (Hioszi Tatiosz)

Csukás István: Ki ette meg a nyarat?

Ki ette meg a nyarat? Tegnap még itt volt, mértük a lázát: 37 fok árnyékban, vagyis a fák hóna alatt. Most se láz, se nyár, a fák dideregve kapkodnak a levelek után, rémes csontvázak, kiköpött halszálkák. De ki ette meg a nyarat? A kutyámra nézek gyanakodva: fejét rázza, pofáját nyújtja, eloldalog, megsértődve morog: „Megint mindent rám kennek ...” A fecskéket figyelem, zsinórirást bögztek a villanydróton, silabizálom, de nem tudom elolvasni, miről szól, kinek szól? Legyintek, á, nekik ez túl nagy falat! Macska füstöl át a kerítésen, szájában egéríz, verébíz, lopott tejföl íze, nem foglalkozik nyárevéssel, a harmadik szomszédból gúnyosan visszanyávog. Finoman megpendül a napraforgó cintányérja. Fülelek, talán tud valamit. Talán a virágok! A kertben rózsa, kannavirág, büdöske, a kifeszített madzagon hajnalka tornázik; szimatolva motyogom: „Kölnigyár, ott a nyár!” A rózsa a fejét ingatja, a kannavirág üresen kondul, a büdöske elpirul, a hajnalka tele szájjal nevet: micsoda buta kérdés! Fejemet ingatom, üresen kondulok, elpirulok, de nem nevetek, mert, nem, egyáltalán nem buta, mert hova tűnik, ami volt? S dideregve kapkodok a leveleim után, Mert nyár vagyok és fa vagyok egy boldog pillanatra, és miért voltam, hogyha eltűnök, s miért tűnök el, hogyha voltam?

László Noémi: Falevél

Zöld, sárga,
barna, szürke,
nincs.

Elmúlt idők
borzolta drága
tincs.

Élet, erő,
selyem, tollpihe,
bársony.

Smaragd, topáz,
achát függő
az ágon.

Vonalak
szövetsége,
rend.

A teremtés
követe
idelent.

Örkény István: Ősz

Gács Szilveszter, az Észak-magyarországi Erdészeti Felügyelőség negyvennégy éves erdőkerülője, már fásulófélben, mert pont a félúton a pályakezdés lendülete és a nyugdíjba menés révbe érése között, kezdte elunni szép hivatását, megcsömörlött még az erdőtől is, melynek minden fáját ismerte, s egyre növekvő békétlenséggel róta a maga taposta csapásokat. Nostalgiaja nem öltött alakot, csak betöltötte a kerülő hosszú és magányos barangolásait a legkülönbözőbb emlékekkel, tündésekkel, jövőbe merengésekkel. Eleinte némán rágódott rajtuk, idővel azonban szokása lett kimondani, ami eszébe jutott, mert saját hangjának hallása is jobb volt, mint a süketnéma erdőbéke. Ha valaki nagy magányosságában fennhangon beszél, az még nem bolond, még csak nem is hóbortos, kiváltképp ha, mint Gács Szilveszter, egyszerűen csak kimondja, ami egészséges elméjében felötlik a múltak messzeségéből. Egyszer például megállt egy cserfánál, és elnézte azt a halványsárga lepkét, mely szakasztott mása volt a körös-körül sárguló leveleknek.

– Mikor láttam én ezt először? – kérdezte az erdőkerülő.

A két lepkeszárnynak nemcsak a színe, hanem a formája és a csipkézettsége is pontosan megegyezett a cser levélzetével. Hat- vagy hétéves korában látott ilyen élőlényt először.

– Nézd csak – mutatta az apja, aki szintén Szilveszter volt, és szintén kerülő –, milyen paradéja ez a mimikrinek! Pterochosa coloratának hívják, s valójában sáska, mely azonban, hogy életét megvédje, cserfalevélnak öltözött.

– És akkor az édesapu micsoda? – kérdezte ő, hat- vagy hétéves korában.

– Én ember vagyok, aki erdőkerülő képében élek – mosolygott az apja. – És te is, fiam, ha Isten megsegít, mire felnősz, erdőkerülő leszel.

– Amiben igaza is lett az én okos apámnak – tudatta a fákkal Gács, miközben továbbment az untig járt csapáson. – Szegény aztán nagy kínok közt halt meg a miskolci kórházban... Vagyis – tette hozzá –, ő most már se nem ember, se nem kerülő.

Megállt, elgondolkozott, mert valami új dolog jutott az eszébe.

– Ki tudja, hogy van ez? – kérdezte aztán. – Ha egy sárguló levél a valóságban sáska, egy kerülő pedig igazában ember, akkor talán más is más, mint aminek látszik, hiszen minden, ami él, védekezik... Mi lehet ez a kő? – és fölvetett és elhajított egy követ. – Mi ez a rönk, mi ez a harangvirág, mi az Észak-magyarországi Erdészeti Felügyelőség? És mi lehet igazándiból az egész világ?

Megint megállt, mert erre nem tudott válaszolni. Letépett egy sárguló levelet, és átnézve rajta, megvizsgálta a főérből kilépő és részarányosan továbbágazó erecskék mindennél finomabb hálózatát, s azt kérdezte, elég hangosan, majdhogynem dühösen:

– Mi az hát, ami igazi?

Sarkon fordult, s visszament a csapáson egészen addig a cserfáig, amin a levélutánzó sáskát fölfedezte az imént. Ott ült a helyén. A kerülő nézte, s ahogy nézte, egyszer csak megijedt. Amit az édesapja annak idején *Pterochosa coloratának* nevezett, hirtelen megbillent, aztán lefordult az ágról, és lassan, pont, mint egy falevél, levitorlázott a bokáig érő, hullott lomb közé.

Örkény István: Egy pocsolya emlékiratai

1972. március 22-én egész nap esett az eső, s én összegyűltem egy nagyon kellemes helyen. Meg is nevezem: Budapesten (Magyarország fővárosa), a XIII. kerületi Dráva utca 7. számú ház előtt, ahol horpadt a járda.

Ott éltem, éldegéltem. Sokan belém léptek, aztán visszanezve szidtak, ócsároltak, kemény szavakkal illettek, amelyeket nem írok le. Két napig voltam pocsolya, zokszó nélkül túrva a sértéseket. Mint ismeretes, 24-én kisütött a nap. Ó, mily paradox a lét! Fölszáradtam, amikor szép lett az idő!

Mit írjak még? Jól szerepeltem? Dőren viselkedtem? Mást vártak tőlem a Dráva utca 7.-ben? Most ugyan már mindegy, de azért jó volna tudni, mert utánam is gyűlnek majd oda pocsolyák. Mi gyorsan élünk, napjaink ki vannak számolva, és mialatt odalent időztem, felnőtt egy tetre kész nemzedék, csupa álmodozó, nagyravágyó, potenciális pocsolya, és mind engem vallatnak, macerálnak, hogy mire számíthatnak abban a sokat ígérő horpadásban.

Én azonban mindössze két napig tócsáskodtam, és ennek alapján csak ennyit mondhatok: tény és való, hogy a hangnem drasztikus, hogy a Dráva utca szeles, és minduntalan, amikor nem kéne, kisüt a nap, de legalább nem kell a csatornán lefolyni... Hej, micsoda lyukak, horpadások! Csőtörések! Beroppant úttestek! Nagy szó ez manapság! Fiatalok, ha rám hallgattok, előre! Irány a Dráva utca!

V I C C O L D A L

Egy jegyespár a nyári éjszakán andalogva sétál a vízparton. Az asszonyjelölt feltekint a csillagos égre, majd felsóhajt:

- Ha összeházasodunk, 3 gyerekünk lesz.
- Te honnan tudod ezt, ilyen pontosan? - kérdi a férjjelölt.
- Mert most anyáméknál vannak - hangzik a válasz.

A menyasszony fut az anyjához és kérdezi:

- Anyu, anyu, Feri és én vitázunk, de nem tudjuk eldönteni, hogy melyikünknek van igaza.
- Egyszerű a válasz kislányom, - mondja az anya.
- Házasságkötés előtt neki, utána meg neked!

Folyik az esketési szertartás. A vőlegény egyszer csak halálsápadtan a pap szavába vág:

- Plébános úr, hogy tetszett mondani, mennyi időre?!
- Apu, Te miért pont az Anyut vetted el feleségül:
- Látod, már a gyerek is furcsállja!

Egy férfi, ha dühös, ordít, vagy összetör valamit. Egy nő nem csinál semmit, se ebédet, se vacsorát...

- Haver! Én soha többé nem engedem vezetni az asszonyt!
- Miért, mi történt?
- Voltunk nemrég külföldön, de a kedves párom annyira rosszul vezetett, hogy a GPS nem az útirányt mondta, hanem a Miatyánkot...

Férj a feleségnek:

- Gondoltad volna drágám, hogy a házastársakat ugyanolyan jogok illetik meg?
- Fogd be a szádat Géza, és vasalj tovább!

Molnár és Kiss beszélgetnek:

- Tudtad? A bölcsek szerint egy feleség ösvény az élet rengetegében - medítál Molnár.
- Még hogy ösvény?! Csapás!

Az utolsó veszekedésünknek én voltam az oka. A feleségem megkérdezte tőlem: - Mit nézel a TV-n?

Mire én azt feleltem: - A port!

- Kovács, én tudom, hogy a maga fizetése nem elég ahhoz, hogy meg-
nősüljön. De higgye el, egy nap még hálás lesz nekem ezért!

A négyéves Klárka születésnapjára kap egy ékszerteknőst. A kislány néze-
geti, kopogtatja, forgatja, de a jószág csak nem akar kibújni a páncélja alól.
Erre Klárka megszólal:

- Apu! Mi lenne, ha elemet cserélnénk benne?

A nyolcéves Bori vidáman érkezik haza, miután barátaival végigjátszották a
délutánt.

-Jól érezted magad? – kérdezi az anyja.

-Nagyon jól. Doktorosdit játszottunk!

-És kit vizsgáltál meg?

-Ma még senkit, csak előjegyeztem a pácienseimet.

A tizenöt éves Évi megkérdezi kisöccsét, hogy miért fogyott el a fürdőszobá-
ból a szájvíz.

-Láttam, hogy apu megkóstolta, de kiköpte. Aztán anyu is megkóstolta, és ő
is kiköpte. Gondoltam, jobb, ha kiöntöm az egészet!

-Úgy döntöttem, mostantól egy szót sem tanulok többé!

-Hogyhogya? – lepődik meg az anyja.

-Olvastam az újságban, hogy Olaszországban valakit azért lőttek le, mert túl
sokat tudott.

- Ma a gyűjtőszavakról fogunk tanulni. Pistike, tudnál nekem mondani egy
gyűjtőszót?

-Persely.

Fizikaórán kérdezi a tanár:

-Mi az összefüggés a tömeg, a tér és az idő között?

Pistike jelentkezik.

-Ha jó az idő, a tömeg kimegy a térre!

Zsoltika nagy késéssel érkezik az iskolába.

- Mi történt? – kérdezi a tanítónő.

- Egy fegyveres bandita támadt rám.

- Uramisten! És mit vett el tőled?

- A házi feladatomat, tanárnő, kérem!

Két titkárnő beszélget:

- Szörnyű találmány az írógép!

- Miért?

- Mert, ha nem dolgozol, azt rögtön hallani!